

РЕШЕНИЕ

№ 5843

гр. София, 19.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.11.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Любка Стоянова

Весела Андонова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **7306** по описа за **2011** година докладвано от съдия Любка Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 15.07.2011 г. по НАХД № 6206/11 г., Софийски районен съд, НО, 18 състав е потвърдил наказателно постановление № Р-10-149/24.02.2011 г., издадено от Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на Застрахователна компания /ЗК/ [фирма] са наложени две имуществени санкции, всяка в размер на 1000 лв. на основание чл. 16, ал.1, т.19 от ЗКФН, чл.320, ал.2 и чл.319, ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, за нарушение на чл.317а, ал.3 от КЗ.

Срещу така постановеното решение е постъпила жалба от наказаното лице, с която се моли атакуваното съдебно решение да бъде отменено като издадено в противоречие с материалния закон.

Ответникът по касационната жалба чрез юрк.М. Ц. моли да бъде потвърдено атакуваното съдебно решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна и моли да се остави в сила първоинстанционното решение.

Административен съд София - град, VII-ми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за

установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение, като е произвела със завеждането си целеният с нея деволутивен и суспензивен ефект.

Разгледана по същество същата се явява основателна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Седми касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо, но не е в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Административен съд София – град, VII касационен състав, намира касационните оплаквания, възведени в жалбата на ЗК [фирма], по повод на която е образувано настоящото производство, за основателни.

Заместник председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор” издава наказателно постановление № Р-10-149/24.02.2010 г., според констативната част, на което частният жалбоподател, ЗК [фирма] е представила в КФН информация за сключени застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 4 вр. ал. 1 КЗ в периода след 46 ден от датата на тяхното случване, с което е нарушена разпоредбата на чл. 317а, ал. 3 КЗ, която определя, че застраховател, който е представил информацията по чл. 294, ал. 1 и 4 от КЗ в периода от 45-ия до 60-ия ден включително от датата на неговото сключване, следва да се наказва по реда на чл. 319 от КЗ.

СРС не е отчел възраженията на жалбоподателя, че приложените от наказващия орган и СРС разпоредби се отнасят само до чуждестранни, но не и местни лица. На основание чл. 8 от КЗ лица, които могат да извършват дейности по застраховането, съгласно нормите на КЗ са както български юридически лица /със седалище в Р. Б./, така и такива, които нямат седалище или място на стопанска дейност тук, а действат при условията на право на установяване или свобода на предоставяне на услугите /съгласно принципите на правото на ЕС и Договорите за Европейския съюз и за функционирането на Европейския съюз – чл. 8, ал. 1, т. 2 от КЗ/.

Българският законодател за последните е наложил по-строги санкции и засилен контрол и отчетност пред съответния надзорен орган като е възвел по-стриктни разпоредби и съответно отделни санкции за тези лица.

В настоящия случай, касаторът не упражнява дейността си при условията на чл. 8, ал.1, т. 2 от КЗ, следователно и неприложими са към него изискванията на чл. 294, ал. 1, съответно на чл. 317а от КЗ и неправилно административния орган се е мотивирал с наличието на такова нарушение.

Съдът не възприема и аргументите на ответника, изложени в отговора на касационната жалба, като е приведен пример от Втората директива на Съвета от 22 юни 1988 година

относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до прякото застраховане, различно от животозастраховането, и за формулиране на разпоредби за улесняване на ефективното упражняване на свободата на предоставяне на услуги, и за изменение на Директива 73/239/ЕИО (88/357/ЕИО), където също се правело разлика между „извършване на дейност посредством установяване” и „извършване на дейност при условията на правото на установяване”. Директивата по практически причини възприема за желателно да се дефинира предоставянето на услуги, като се вземе предвид както мястото на установяване на застрахователя, така и мястото, където е разположен рискът; като има предвид следователно, че трябва да се приеме също и дефиниция за мястото, където е разположен рискът; като има предвид освен това, че е желателно да се направи разграничение между дейността, упражнявана по начин на установяване и дейността, упражнявана при спазване на свободата за предоставяне на услуги. Всичко това, обаче не променя правните изводи на съда за неприложимост на санкционната норма спрямо местните лица, доколкото именно определението на „установяване” в цитираната директива следва да се има предвид само във връзка с нейния чл. 3, а именно – „По смисъла на [Първата директива](#) и на настоящата директива всяко постоянно присъствие на предприятие на територията на държава-членка се третира по същия начин, както агенция или клон дори ако това присъствие не приеме формата на агенция или клон, но съдържа само офис, управляван от собствен персонал на предприятието или от лице, което е независимо, но е упълномощено да действа постоянно от името на предприятието, както би правила една агенция.”

Настоящият състав намира, че СРС е изпълнил служебното си задължение да събере доказателства за проверка на изложените в акта и НП факти, като е приобщил към делото по надлежния процесуален ред относимите писмени и гласни доказателства. Въпреки това, не е приложил правилно цитираните по-горе материално правни разпоредби, поради което е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен в цялост, заедно с потвърденото с него наказателно постановление.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предложение 2 от АПК, Административен съд София-град, VII-ми касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 15.07.2011 г. по НАХД № 6206/11 г., Софийски районен съд, НО, 18 състав и ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № Р-10-149/24.0.2011 г., издадено от Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.